

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil med tilfredshed notere den præcisering, som her har fundet sted. Jeg synes, det var velgørende, at det blev sagt direkte fra hr. Jørgen Tveds side, at han ikke ville forsvare en stormagts indgriben eller besættelse af et lille land. Jeg sagde ikke i mit indlæg, at hr. Jørgen Tved eller Fælles Kurs havde forsvaret det. Jeg sagde, at det var det nærmeste, vi var kommet en forsvarstale for en sovjetisk invasion. Men som sagt har jeg noteret med interesse og tilfredshed det, hr. Jørgen Tved har sagt i sit sidste indlæg.

(Kort bemærkning).

Jørgen Tved (FK):

Så må jeg igen anholde hr. Bjørn Elmquist. Jeg opfatter det ikke som en invasion. Det er ikke en invasion, når en regering anmoder et denne regering venligsindet land om at komme dem til hjælp, og det var den faktiske situation. Man kan være tilhænger eller modstander af den pågældende regering, men det var regeringen, som anmodede en venligsindet nation om at komme dem til hjælp.

Riishøj (SF):

Det sidste var en af de grusomme bemærkninger, som jeg nok forestillede mig at det danske Folketing var fri for. Det er den gamle Bresnjevdoctrin, som hives frem igen, som Gorbatsjov gradvis er ved at fjerne sig fra, men som formodentlig forsvarer de sovjetiske invasioner i Afghanistan. Hr. Jørgen Tved forsvarer på samme måde invasionen i Tjekkoslaviet og i Ungarn ved at påstå, at det er folket, det er regeringen, der har bedt om det. Det er naturligvis det rene vrøvl.

Problemet er, at man ikke rigtig har kunnet finde de folk, der har bedt om invasionen. Karmal var jo ambassadør i Prag og befandt sig overhovedet ikke i Afghanistan. Amin kunne det ikke have været, han blev myrdet. Problemet er, at man aldrig kan finde frem til de personer, som har bedt om invasionen. Regeringen var totalt i opløsning.

Så hvis hr. Jørgen Tved, som er hyppig gæst heroppe, vil sige, hvem der bad om invasionen i Afghanistan – det kunne være interessant nok at få at vide – så kunne han jo føje til, hvem der

bad om den i Tjekkoslaviet i 1968. Det har man ikke rigtig kunnet finde ud af endnu, selv om man giver den officielle forklaring. Alle de, der er gætterier om i 1968 i Tjekkoslaviet; skammer sig ved at nævne sig selv. De benægter selv, at det var dem. Man kan måske godt gætte, men der er ingen, der vil stå frem og påstå, at det var dem, der bad om den invasion.

Hvis vi kan få klarhed over det, vil der blive begået virkelig historie og tilføjelser til leksikonet, for der er ikke rigtig nogen iagttagere, der har kunnet finde frem til, hvem der overhovedet har bedt om den invasion. Karmal var jo slet ikke i Afghanistan. Det kan ikke være ham. Han var slet ikke regeringsleder på det tidspunkt, da invasionen kom. Vi får nogle navne nu, og det glæder jeg mig til.

Det, der så også er problemet, er det med aprilrevolutionen. Vi har i SF stor sympati for revolutioner, der har en folkelig basis imod diktaturer. Problemet med aprilrevolutionen i 1978 var, at den var begrænset til en meget lille kreds. Det var det, man kalder et paladskup. Der var højst 5.000 mennesker involveret ifølge alle iagttagere.

Den fremgangsmåde, styret benyttede efter overtagelsen i 1978, var hård og brutal. Man gennemførte reformer, som på papiret så smukke ud, men med brutale midler uden hensyntagen til befolkningen. Så går det galt, så får man borgerkrig, og så får man altså også en invasion, som Sovjetunionen selv erkender var en fejltagelse. Det står officielt i de sovjetiske udtalelser. Man erkender nu åbent, at det var en fejltagelse og et nederlag.

Nu står Fælles Kurs måske alene tilbage i Europa og forsvarer den invasion med det rene vrøvl: At det var på opfordring fra en regering, som Sovjetunionen i dag ville skamme sig over at påpege har bedt om den invasion.

Så er der nogle, der har talt om Gorbatsjov. Vi har ikke tid til i dag at komme med en længere analyse af Gorbatsjov. Det, vi noterer os med tilfredshed i SF, er, at han åbenbart vurderer økonomiske fremskridt højere end militære fremskridt internationalt.

Vi mener, vi skal udnytte de muligheder, der er for at få frigjort militære ressourcer til internationale formål og tage Gorbatsjov på ordet og udnytte de muligheder, der er. Det er dér, vi ser mulighederne for en vending i verden bort fra oprustning, bort fra krig, og for at få løst de re-